

VĚSTNÍK

č. 5 **Školní rok 2004/05 – leden**

TÉMÁTKO

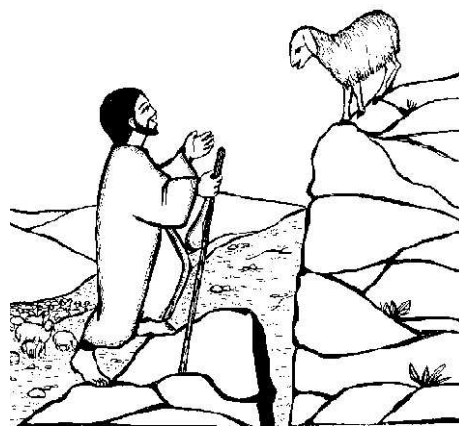
Katecheta – průvodce, který ví, koho následovat

Koho následovat? To ví nejen katecheté. Koho jiného než Pána Ježíše, který řekl: „Kdo chce za mnou přijít, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a pak pojď a **následuj mne.**“ Můžeme ho mít před očima jako Dobrého Pastýře, který kráčí před svým stádem. Nespěchá, aby mu mohly všechny ovečky stačit, zná směr a cíl cesty. Vede je na hojné pastviny. Skutečným průvodcem na naší životní cestě je tedy on sám. A katecheta? Ten se stará, aby se ovečky dostaly do Pastýřova stáda. Každou chvíli někdo volá: „Počkejte, jsou tu ovečky, které se k vám chtějí připojit!“ Zajímavá předávka. Pán Ježíš přebírá ovečky, které kdosi horlivý a starostlivý stále a stále přivádí.

Lukášovo evangelium vypravuje o ovečce zatoulané. Jak se to může stát, že se ovečka zatoulá? Něco ji na cestě zaujalo do té míry, že na Dobrého Pastýře dočista zapomněla. A nebo, jak kdosi napsal, ovečka by neměla utíkat z ovčince dírou v plotě, která tam z neznámých důvodů je. Dobrý Pastýř by měl útěk svým ovečkám znemožnit. On o té díře ví, ale nechává ji tam. Jak pomoci, aby se ovečky nerozutekly? Násilím je držet v ovčinci nelze. „Ať každý ví, že rozhodnout se musí sám. Mává, mává nám všem svobodná zem.“

Když tedy víme, že násilím nelze ovečky ani přivádět, ani držet, co je vlastně podstatou poslání katechetů? Na cestě za Pánem Ježíšem katecheté „své“ ovečky doprovázejí. Musejí být nablízku, kdyby bylo třeba pomoci, poradit, případně znovu ukázat, kde je Dobrý Pastýř a jakým směrem pokračovat. Tuto službu nazýváme **doprovázení**. Je to vztah, nebo také postup, který nám ukázal svatý Jan Bosko a mnozí další. Katecheta má toho, koho doprovází a na kom mu záleží, neustále před očima. Modlí se za něj. Chová se jako dobrá matka k svému dítěti. To předpokládá důvěru, přátelství, osobní zaujetí. Přijmou-li doprovázení bratra či sestry, kteří je za Pastýřem vedou, přijmou zpravidla i to další, co se jim nabízí. Především Pastýře – Pána Ježíše.

Nemůže být větší radost, než že si ovečka zamiluje Dobrého Pastýře do té míry, že ho už nikdy neopustí, její jméno je už zapsáno v nebesích. Už není třeba se o ni bát. Při ohlédnutí nazpět se modlíme: „Děkuji ti, Bože, za všechny, kteří mi na cestě za tebou pomohli.“ Asi každý z nás má (nebo kdysi měl) takové průvodce. Vždyť my někdy ani přesně nevíme, kdo měl pro nás v životě největší význam.

Váš Karel Herbst

Obsah čísla 5/2004-05

Téma:

Ježíšova podobenství

- Vzděláváme se:
Okrádat...
nebo obohacovat?
(A. Scarano)
- Inspirace
pro katechezi:
O vychytralém správci:
– Katecheze k tématu
– Brýle – jak kdo vidí
– Tři králové –
vystřihovánka
- Příběhů není nikdy dost
Zázračná miska
Vše, po čem srdce touží
Zapomenutí králové
- Okénko do farnosti
Jednota a rozdílnost
(J. Kaňá)

Přílohy:

- Kartičky
pro chytré hlavičky:
Znáš světce? (13 – 16)
- Luštěnky a prac. listy:
Podobenství
o vychytralém správci
Vyprávění o mudrcích
Křest Pána Ježíše
Chcete být biblionářem?
- Kartičky na neděle
Křtu Páně až 3. neděle
postní (A)

VZDĚLÁVÁME SE**📖 Okrádat ... nebo obohacovat? (Lk 16,1-8)**

Zatímco Lukášova patnáctá kapitola (tři podobenství „o radosti z nalezení“) zdůrazňuje Boží iniciativu při hledání „ztraceného“, šestnáctá kapitola spíše vyzdvihuje lidskou odpověď a odpovědnost. Hlavním tématem tohoto podobenství je vztah k majetku, přesněji řečeno „prozíravé“ využívání majetku. Vztah k majetku se objevuje i v následujícím podobenství o boháči a Lazarovi.

Nejprve je důležité si uvědomit, že máme před sebou podobenství: v podobenství se nemáme snažit „rozšifrovat“ všechny prvky a detaily, protože leccos se uvádí jen pro dokreslení příběhu. Podobenství není alegorie, kde se každý prvek může „přeložit“ a převést na duchovní rovinu. Budeme-li mít na mysli tuto jednoduchou poučku, nevzniknou nám problémy s nepoctivostí onoho služebníka. Tato nepoctivost není centrální myšlenkou podobenství (pán pochválil prozíravé jednání, a ne nepoctivost). Zmínka o nepoctivém jednání slouží jen k okořenění příběhu, který se tak stává zajímavějším a přitažlivějším.

Po rozluštění této malé záhady nám zbývá vysvětlit pouze několik detailů. Správce se nechce ponížít a vykonávat obyčejné práce (kopání a žebrání představují činnosti, které se ve společenském žebříčku nacházely jen nad otrockým stavem), a proto hledá důvtipné nouzové řešení.

Zavolal si dlužníky svého pána jednoho po druhém a řekl prvnímu: „Kolik jsi dlužen mému pánovi?“ On řekl: „Sto věder oleje.“ Řekl mu: „Tu je tvůj úpis; rychle sedni a napiš nový na padesát.“ Pak řekl druhému: „A kolik jsi dlužen ty?“ Odpověděl: „Sto měr obilí.“ Řekl mu: „Tu je tvůj úpis; napiš osmdesát.“ (Lk 16,5-7)

Sto věder oleje činí asi 3500 litrů, roční výnos velmi rozsáhlého olivového háje. Sto měr (korců) představuje přibližně polovinu úrody pozemku o rozloze 81 hektarů (tedy 0,81 km²). Takový pozemek je asi dvacetkrát tak velký jako průměrné pole jedné rodiny. Nepoctivý správce tedy jedná s „velkopodnikateli“, ne s běžnými lidmi. I tento detail je důležitý: on získává vlivné přátele, kteří jsou schopni ho později podpořit.

Poselstvím podobenství o nepoctivém správci je prozíravost (nepoctivost slouží jen k „okořenění“ příběhu).

Téma „prozíravosti“ je pak dále rozvedeno a aplikováno (v. 9-13): majetek máme investovat prozíravě, tj. vynaložit ve prospěch bližních (tím se získávají přátelé). Tak je dárce odměněn přijetím do věčných příbytků (v podobenství o Lazarovi je to konkretizováno jako přijetí u Abraháma, v podobenství o tzv. marnotratném synu je to přijetí u otce). Toto „prozíravé jednání“ je věností v malém: přívlasek „malé“ označuje pozemské bohatství, „velké a pravé“ bohatství je poklad v nebi. Stojí za pozornost, že toto evangelní úsloví používáme obvykle v jiném smyslu, a sice „věrnost v malém (úkolů)“ je „věrností ve velkém (úkolů)“. Nezbyvá než dodat, že tento výklad se už poněkud vzdaluje od původního záměru evangelisty.

K zamyšlení

- Využíváš opravdu prozíravě svůj majetek? (Ne ve smyslu „vypočítavého“ zacházení, ale spíš v duchu Ježíšových slov.)
- Neinspiruje tě toto podobenství k větší „prozíravosti“? A jakou konkrétní formou?

P. Angelo Scarano, S.S.L.

INSPIRACE PRO KATECHEZI

Podobenství o vychytralém správci

KATECHEZE

Společné zamyšlení nad tímto podobenstvím nás přivádí k otázce, jak se více nebo méně prozíravě připravujeme na svou pozemskou budoucnost a jak je tomu s využíváním našeho majetku i našich schopností pro Boží království.

Pomůcky: Pro každého žáka pruh papíru, který jsme předem čtyřikrát přeložili a tak rozdělili na 5 částí, pastelky, barevné proužky papíru.

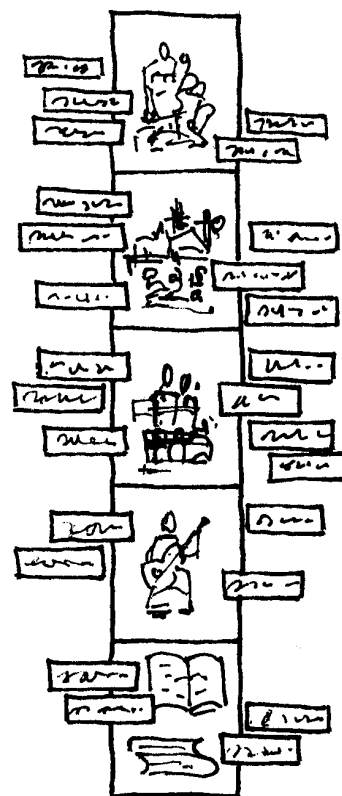
Uvedení do tématu: Každé dítě dostane delší pruh papíru přeložením rozdělený na 5 částí, na který bude postupně podle zadání malovat. Nejprve zcela dolů namaluje úkol nebo cíl, který musí zvládnout v příštím týdnu (naučit se na písemku, vypracovat seminární práci, opravit si kolo ...). Pak o něco výše maluje další obrázek – cíl, ke kterému směřuje v příštím roce (udělat přijímačky, naučit se hrát na kytaru ...). Postoupíme zase o kousek výše a namalujeme cíl, který bychom rádi zvládli v nejbližších 10 letech (vystudovat vysokou školu, osamostatnit se ...). Do další části pak to, co je naším cílem v dalších 40 letech. A úplně nahoru pak to, co je mým největším, nejdůležitějším cílem, čeho bych rozhodně chtěl dosáhnout, kam směřuji.

S hotovými listy papíru si pak sedneme společně do kruhu, vyprávíme si o svých cílech. Je-li ve skupině větší počet dětí, nevyprávějí z časových důvodů všichni o všech pěti částech, ale tvoříme skupinky, které mají něco podobného.

Žáci zároveň přemýšlejí o tom, co budou potřebovat, aby daného cíle dosáhli. Jaké „bohatství“ je k tomu třeba (hudební nebo výtvarné nadání, vytrvalost – ale i hmotné věci: je potřeba koupit kytaru, zaplatit školné apod.). Děti přitom mají v rukou barevné proužky papíru, zapisují na ně to, co ke svému cíli potřebují, a přikládají je k příslušným obrázkům. Snažíme se přitom vést je k co největší konkrétnosti.

Téma: Přečteme si společně příběh o člověku, který měl také cíl – a chtěl si ho zabezpečit. Je to podobenství o nepoctivém (vychytralém) správci (*Lk 16,1-8*). Pak k němu podáme vysvětlení (*viz článek P. Scarana*). Vyslovíme ocenění dětem za to, jak přemýšlejí o tom, čeho chtějí dosáhnout a co pro to udělat.

Podle toho, k čemu děti došly při malování svého největšího cíle, buď využijeme přímo jejich obrázků, nebo obrátíme jejich pozornost k tomu, co je vrcholným cílem, ke kterému směřujeme. A jak se na tento cíl připravujeme?

Každý žák si vezme své barevné lístečky, na kterých má napsáno to, co potřebuje k dosažení cíle. Vytvoříme skupinky asi po čtyřech. Žáci v tomto úzkém kroužku probírají své konkrétní lístečky a diskutují o tom, jak toto konkrétní „bohatství“ mohou využít nejen pro sebe, ale také pro Boží království.

Dynamika: Úkolem každé skupinky je pak vybrat jednu z možností, kterou se zabývali, a předvést ji v pantomimické scéně. Ostatní se pokoušejí poznat, co scénka vyjadřuje.

Závěr: Barevné lístečky položíme na jedno místo a pak se kolem nich shromáždíme. Modlitbu můžeme rozdělit na dvě části. Nejprve děkujeme za schopnosti a majetek, který máme. V druhé části prosíme o dobré využití těchto darů.

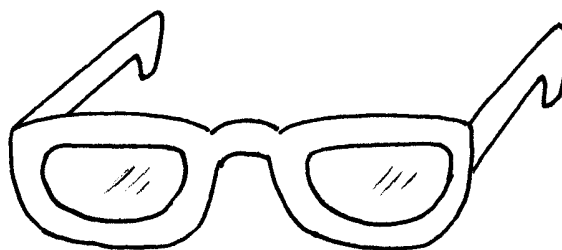
Hana Baránková

HRY – dynamiky

☒ Brýle – jak kdo vidí?

Děti znají úsloví, že někdo „vidí růžovými brýlemi“, jiný „vidí černě“. V podobenství o nepoctivém správci Pán Ježíš dává za vzor prozíravost. Je to vlastnost, kdy se člověk v určité třeba i těžké situaci dokáže zachovat duchapřítomně. Křesťan, který je prozíravý, chce dobro nejen pro sebe, ale i pro druhé. Je vynalézavý v dobrém. Zkusíme si zahrát na různé typy lidského „vidění“, tj. přístupu k věci. Žáci vyrobí z tvrdého papíru několik druhů brýlí, barevně je označí a pojmenují. Budou to např. růžové brýle, černé brýle, prozíravé brýle. Žáci si střídavě brýle nasazují a katecheta má na lístečcích připraveny věty vystihující různé situace. Například:

Běží ke mně velký pes.
Nemohu najít v tašce peněženku.
Mám přejít přes chatrnou lávku na druhý břeh.
Přišel mi doporučený dopis.
Nestihla jsem napsat domácí úkol.
Kamarádku odvezli do nemocnice.
Říká se, že každý člověk jednou zemře.

Žáci se snaží k situaci vyjádřené větou postavit podle toho, jaké brýle si nasadili. Např. reakce k první větě – Růžové brýle: „To je krásný pejsek. Copak mi asi nese?“ Černé: „Pomoc, to je můj konec!“ (Začne utíkat.) Prozíravé: „Vidím, že má náhubek. Nebudu utíkat, a pes si mě nevšimne.“

Katecheta pak s dětmi hovoří o tom, jaké různé druhy „brýlí“ znají. Každý se může zamyslet: „Jaké brýle nosím nejčastěji já?“ A co kdybychom si zkusili, jak bychom viděli přes brýle, které by nesly název „Ježíš Kristus“?

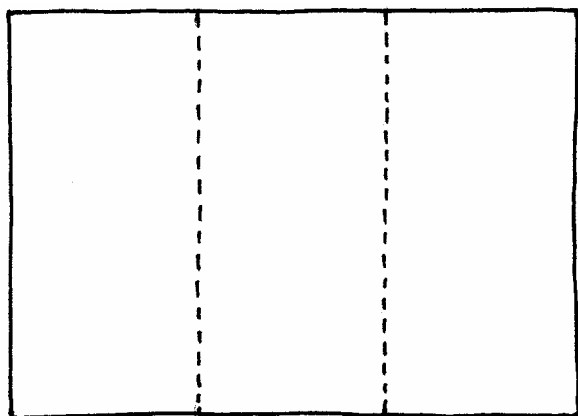
JiŠ

TVOŘIVÉ NÁMĚTY

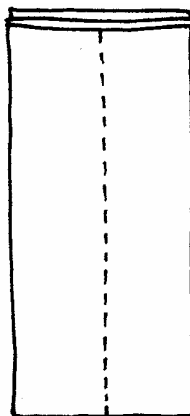
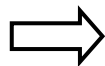
☒ Tři králové – vystřihovánka

Jednoduchá „tříkrálová“ vystřihovánka se podaří zaručeně každému. Papír velikosti A6 přehneme na třikrát (přesně) – viz nákres – a pak ještě jednou na polovinu. Poté si obyčejnou tužkou lehce nakreslíme obrys tříkrálové postavy tak, aby přehyb byl na té straně, kde se nebude stříhat. Menší děti k tomu dostanou od katechety šablonu, samy by nákres nezvládly. Podle obrysu papír vystřihneme a pak rozložíme. Vzniknou tři postavy mudrců, vzájemně spojené. S tímto výtvozem můžeme dále pracovat: do postav lze napsat písmena K + M + B s tím, že vysvětlíme jejich význam (*Christus mansionem benedicat* = *at' Kristus požehná tento příbytek*.) Připomeneme, že z těchto písmen vznikly lidové názvy tří králů: Kašpar, Melichar a Baltazar; jejich jména však v Písmu nejsou. Ke každé postavice si děti mohou namalovat (nebo napsat) dar, který daný „král“ přináší. Z druhé strany mohou děti do postavice vepsat, jaký dar by Ježíšovi udělal radost od nás.

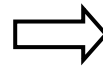
MaŠ

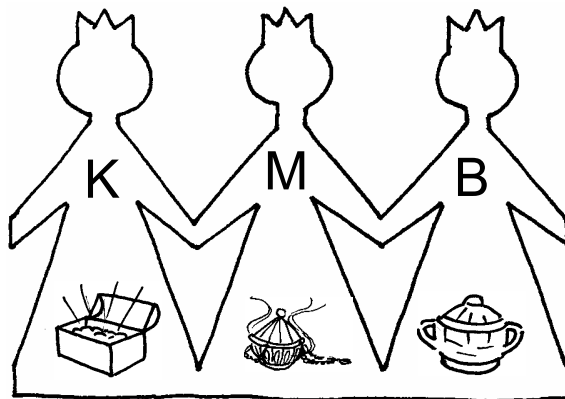
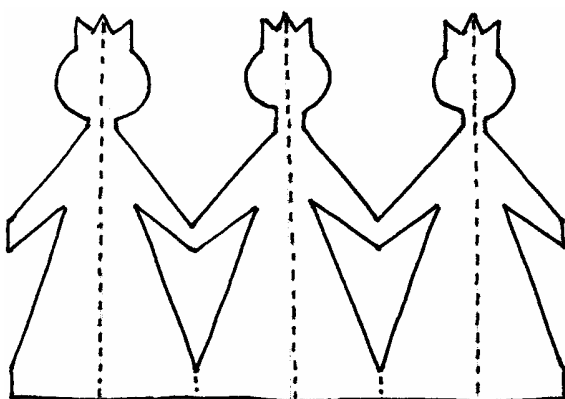
Papír formátu A6 přehneme na třikrát.

A ještě napůl.

Nakreslíme obrys postavy a obstříhneme.

PŘÍBĚHŮ NENÍ NIKDY DOST

❖ Zázračná miska

Jeden král se rozhodl, že splní přání potulnému žebrákovi, a dal mu své královské slovo. Žebrák si přál, aby jeho misku, kterou používal k žebrání, naplnil vrchovatě penězi. „To je ta nejlehčí věc na světě,“ pomyslel si král. Ale ukázalo se, že to není tak jednoduché. Král do misky sypal a sypal peníze, ale ona stále nebyla plná. Ba dokonce čím více do ní přidával, tím byla prázdnější. Byl z toho velice bezradný. Tu mu žebrák řekl: „Výsosti, jestli nejste schopen misku naplnit, tak to klidně řekněte, a já si ji zase odnesu. Budu si však myslet, že jste nesplnil své slovo.“

Král poznal, že miska není jen tak obyčejná, a zeptal se žebráka: „Prozrad' mi, co je to za zázračnou misku?“ „Máte pravdu, výsosti, miska je kouzelná,“ odpověděl žebrák. „Je to totiž miska každého lidského srdce. Srdce člověka není totiž nikdy úplně spokojené. Ať ho plníte čím chcete – bohatstvím, pozorností, láskou, věděním, vším, co existuje – nikdy nebude zcela naplněno, protože naplnit ho může jenom Bůh.“

❖ Vše, po čem srdce touží

Byl jednou jeden mladý velmi bohatý muž. Ať měl co měl, šťastný nebyl. „Mám takový majetek, a přece nejsem šťastný. Co to jen se mnou je? Nejsem snad nemocný?“ tázal se boháč. Navštívil mnoho lékařů v naději, že mu pomohou. Ale nepodařilo se jim žádnou nemoc objevit. „Jste zdravý jako řepa,“ říkali lékaři – a pacient odcházel nešťastnější než dřív.

Nakonec se vypravil k jednomu moudrému člověku, který byl vyhlášený po celé zemi. Mnoha lidem už pomohl. „Nevím, co se mnou je,“ svěřil se mu mladý muž. „Měl bych být nejšťastnějším člověkem na zemi, protože mám všechno, po čem lidské srdce touží. Ale šťastný přesto nejsem.“ „Vše, po čem srdce touží?“ ptal se mudrc přemýšlivě a dlouze se na mladíka zadíval. Pak otevřel skříň a vyndal z ní krabici, která byla plná zrcadel. „Tak se na to podíváme, v čem je příčina vašeho trápení,“ řekl mudrc.

„Máte dům?“ „A ne jeden!“ odvětil mladík hrdě. „Mám tři domy a vynášejí mi slušné peníze.“ Mudrc přikývl a pověsil jedno zrcadlo na zeď. „Patří vám nějaké pozemky?“ „Ano, samozřejmě, mám hodně pozemků a jsou velmi úrodné.“ Mudrc vzal druhé zrcadlo a připevnil ho na zeď. „Autem také jezdíte, vidíte?“ „Jedním? Kdepak, dvěma!“ zdůraznil mladík. „Teď jsem si koupil nejnovější model terénního vozidla.“ Mudrc vyndal z krabice další zrcadlo a přidal ho na zeď k předchozím. „Mám také velkou knihovnu!“ pochlubil se mladý muž. „Dva tisíce knih mi říká ‚pane‘!“ Mudrc vzal do ruky další zrcadlo a určil mu opět místo na zdi. „Hodně cestuji,“ rozpaloval se návštěvník. „Znám už skoro všechny země světa.“ A pokračoval ve výčtu věcí, které vlastnil. Mudrc neúnavně věšel na zdi pokoje zrcadlo za zrcadlem. Nakonec už nebylo místo, kam by se dalo umístit další zrcadlo.

„Rozhlédněte se kolem sebe,“ řekl mudrc mladíkovi. „Co vidíte?“ „Vidím sebe.“ „A tady?“ ukázal mudrc na protější stranu. „Taky sebe,“ zněla odpověď. „Rozhlédněte se dobře, objevíte ještě něco jiného?“ „Ne,“ odvětil muž. „Všechna zrcadla ukazují můj obraz.“

Tu si mudrc povzdechl a řekl: „Teď jsme, příteli, objevili příčinu vašeho trápení. Při všem, co jste dosud dělal nebo získal, jste viděl jen sebe. Myslel jste jen na sebe. Ale z toho žádný člověk nemůže žít. Naslouchejte hlasu vašeho smutného srdce. Srdce přece touží po větším bohatství, než jsou domy, polnosti a auta. Chce víc, než se dá koupit za peníze. Je stvořeno pro lásku. Srdce má klíček k jiným lidským srdcím, a tím je dobré slovo. Příteli, můžete se uzdravit ze své nemoci, když se naučíte nemyslet jen na sebe. Člověk totiž není stvořen pro sebe, ale pro druhé. Mějte stále před očima druhého člověka. Pak budete mít vše, po čem srdce touží.“

❖ Zapomenutí tři králové

Děti z jedné farnosti si připravily na Vánoce scénku. Napsaly texty pro anděly, pastýře, Pannu Marii a svatého Josefa. Také osel a volek dostali svou pasáž.

Začaly si rozdělovat role. Josefa a Marii chtěly hrát všechny, osla nikdo. Proto děti rozhodly, že za osla převlečou psa, který patřil jednomu z nich. Pes byl hodně velký a hodný. A s umělými ušima vypadal jakž takž jako osel. Jenom nevydržel celou dobu neštěkat ...

Ale jak řeholní sestra Renata uviděla zkoušku představení, zvolala: „Zapomněli jste na tři krále!“

Evžen, režisér, se chytil rukama za hlavu. Vždyť už chyběl jenom jeden den do provedení! Kde tak rychle najít tři krále?

Přišel pan farář a navrhl řešení: „Najdeme tři osoby z farnosti. Vysvětlíme jim, že budou hrát moderní tři krále. Přijdou ve svém normálním oblečení, jaké nosí ve všední dny, a přinesou Ježíškovi dar podle svého výběru. Jejich jediným úkolem bude vysvětlit, proč vybrali právě tento svůj dar.“

Skupina dětí se dala do díla. Za dvě hodiny byli tři vhodní králové na světě.

Přišly Vánoce, nastala hodina představení. Děti předvedly všechno, čemu se naučily, a sklidily velký potlesk. Pes-osel usnul a brada svatého Josefa neupadla. Aniž by to kdokoliv předvídal, příchod tří králů se však stal nejdojemnějším okamžikem večera.

Prvním králem byl muž, asi padesátiletý, otec pěti dětí, zaměstnaný na radnici. Nesl v rukou berlu. Položil ji blízko Ježíška a řekl: „Před třemi roky jsem měl těžkou autonehodu. Čelní náraz. Převezli mě do nemocnice s mnoha zlomeninami. Doktoři mi nedávali velkou naději. Nikdo si netroufal odhadnout, co se mnou bude. Od té chvíle jsem začal být šťastný a dovedl jsem si vážit každého nepatrného pokroku: toho, že jsem mohl pohnout hlavou nebo prstem, že jsem si sám sedl a tak dále. Tyto měsíce v nemocnici mě proměnily. Stal jsem se pokorným objevovatelem všeho toho krásného, co dokážu. Byl jsem šťastný a objevoval jsem nepatrné a všední věci, kterých jsem si dřív nevšímal. Přináším tuto berlu Ježíškovi jako znamení vděčnosti.“

Druhým králem byla matka dvou dětí. Přinesla katechismus. Položila ho blízko Ježíškovy kolébky a řekla: „Dokud mé děti byly malé a potřebovaly mě, cítila jsem se být užitečná. Potom děti vyrostly a já jsem si připadala zbytečná. Ale pochopila jsem, že se nesmím litovat. Požádala jsem pana faráře, zda bych mohla děti učit náboženství. Tak jsem našla znovu smysl života. Připadám si jako apoštol, jako prorok. Otevírat našim dětem obzory ducha, to je činnost, která mě plní nadšením. Znovu cítím, že jsem důležitá.“

Třetím králem byl mladík. Přinesl čistý bílý papír. Položil ho dítěti ke kolébce a řekl: „Bránil jsem se přijmout tuto roli. Nevěděl jsem ani co říct, ani co přinést. Mé ruce jsou prázdné. Mé srdce je plné různých přání, plné touhy po štěstí a po smyslu mého života. Je ve mně hromada neklidu, otázek, očekávání, chyb a pochybností. Nemám nic, co bych mohl představit druhým. Má budoucnost se mi zdá tak matná. Přináším ti tento bílý papír, Ježíšku. Vím, žeš přišel, abys nám přinesl novou naději. Vidiš, jak jsem uvnitř prázdný, ale moje srdce je otevřené a připravené přijmout slova, která ty chceš napsat na bílý papír mého života. Teď, když jsi přišel, se všechno změní...“

Z díla W. Hoffsümmera

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

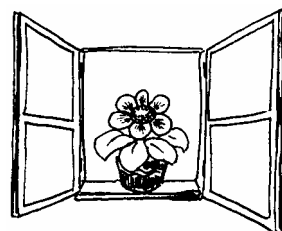

- ☀ Správné odpovědi **Chcete být biblionářem:** 1D, 2C, 3A, 4C, 5B, 6D, 7A. – Nápověda „po telefonu“: 1. Mk 6,27. – 2. Lk 15,23. – 3. 1 Král 9,16. – 4. Mt 1,21. – 5. Jan 1,41. – 6. Jon 1,2. – 7. 2 Petr 3,8.
- ☀ **Podobenství o vychytralém správci.** Tajenka: PROZÍRAVĚJŠÍ NEŽ SYNOVÉ SVĚTLA. (Jednotlivá slova: 1. prapor, 2. zítra, 3. rande, 4. jelito, 5. šíp, 6. pěvec, 7. sto, 8. amen, 9. žalmy, 10. sekyra, 11. slon, 12. chlěvy, 13. souvětí, 14. tlama.
- ☀ **Vyprávění o mudrcích z východu.** Místo obrázků se doplní slova v tomto pořadí a tvaru: krále, mudrci, Jeruzaléma, král, hvězdu, poklonit, král, polekal, Betléme, mudrce, hvězda, Betléma, dítě, poklonit, hvězda, mudrce, Betléma, dítě, Marii, zlato, kadidlo, myrhu, cestou.
- ☀ **Křest Pána Ježíše:** Rozdíl viz obrázek vlevo.

OKÉNKO DO FARNOSTI

Jednota a rozdílnost

Už svatý mučedník Ignác, biskup v Antiochii, přirovnává službu biskupa a kněží k různým strunám jedné loutny. Za zmínku stojí ještě další přirovnání ke sboru, který zpívá sice podle jedné noty, ale se zrakem upřeným na dirigenta, díky němuž tento proud různých hlasů vytváří osobitý souzvuk.

Předtím apoštol Pavel píše (1 Kor 12) o církvi jako lidském těle, kde má každý své nezastupitelné poslání. Duch Svatý rozdává jednotlivcům rozdílné dary s jediným cílem – pro dobro všech. Sobecké zneužití nepřipadá v úvahu.

Pán Ježíš je však nejen *hlavou* církve, ale i jejím *srdcem*, a současně se dá říct, že je jejím „Otcem“, od kterého dostávají křesťané nejrozličnější „duchovní geny“. Ti, kdo si to uvědomují, určitě najdou to, co hledají. Ježíšova osoba je tak silná, že z ní může vyrůst muž i žena, dítě i dospělý.

Současnost, ve které právě žijeme, je však plná zmatků. Lidé ztratili z očí Ježíše a místo toho chtějí být jako ti druzí. Místo snahy o svatost vládne snaha o emancipaci. Rozdílnost je vnímána jako diskriminace.

Tyto trendy se nevyhýbají ani církvi. Zapomíná se, že má-li být církev skutečnou rodinou dětí Božích, nemohou si křesťané závidět ani na sebe žárlit. Kolébka této rodinnosti – eucharistie – vrcholí slovy „jděte...“. Je to tedy místo oddechu, ale i nabrání sil na další cestu. Křesťané musejí stát o společný život, o společný růst ve víře, i když je to někdy nesmírně obtížné. Musejí najít i další příležitosti k setkáváním, ať už budou modlitební, vzdělávací, pracovní a nebo sportovní, zábavné, zájmové či poutní.

Rodinnost v církvi není při takovém množství lidí možné prožívat bez určité dávky tolerance. Ne všichni mají stejně „pevnou víru“, ne všichni mají „stejnou zbožnost“, ne všichni jsou „pokřtěni od malička“, a je proto je vzájemná snášenlivost nezbytná. Týká se to dětí i dospělých, kněží i laiků.

Toto vše klade velké nároky na všechny křesťany, ať už kněze nebo laiky, kteří se snaží pro druhé „něco dělat“. *Nihil sine episcopo*, „nic bez biskupa“, řekl také sv. Ignác, a dodejme „nic bez kněze“. Nemyslel tenkrát na absolutistický centralismus, ale na církev, kterou z vůle Ježíšovy tady na zemi shromažďuje biskup a jeho kněz. On je to, kdo křtí děti církve „ve jménu Otce, Syna i Ducha Svatého“, tedy ve jménu lásky v jednotě i rozdílnosti.

Církev jako první dokázala uvést do lidské společnosti v život požadavek vzájemné jednoty a současně respekt k osobní jedinečnosti. Napomohla jí k tomu její pevná vazba na Ježíše. Kdykoli se však zrak křesťanů zadíval jinam a začal hledat vzory v králech, císařích a nebo také revolucionářích, začal kvést buď absolutismus, nebo anarchie. Jen s pohledem na Ježíše mohou křesťané vytvořit „jednu loutnu“, „jeden sbor“, „jednu rodinu“.

ThLic. Jiří Kaňa

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

☺ Pětiletý chlapec z farnosti, kde náhle zemřel farář, medituje:
„Tak pan farář už je v nebi... No, hlavně, aby se mu tam líbilo!“

Brno-Tuřany

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno
tel. 543 235 030, kl. 227 nebo 257, e-mail: kc.brno@biskupstvi.cz
<http://kc.biskupstvi.cz>

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Zpracování: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Jitka Šebková, Iva Fukalová.

Ilustrace: Iva Fukalová. Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho čj. Ep/680/03 z 9. 6. 2003.
Vychází 9× do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 10. 12. 2004.